had om ze tot baren te versmelten. Maar dan was het niet noodig geweest zulke slordige en veel te zware gouden munt te maken."

„Ik kan er ook niet bij. Ik heb reeds veel meegemaakt maar zoo iets toch nog nooit . . . zuiver is de zaak in geen geval. Maar het geeft niets om den kerel nog eens op te bergen, zoolang je toch geen bewijzen hebt. . . . ."

„Nou, 't is m'n tijd, als ik den London-Express wil halen. Ik groet je en hou je op de hoogte," zeide Lecoque terwijl hij met een handdruk afscheid van Baron Croix nam.

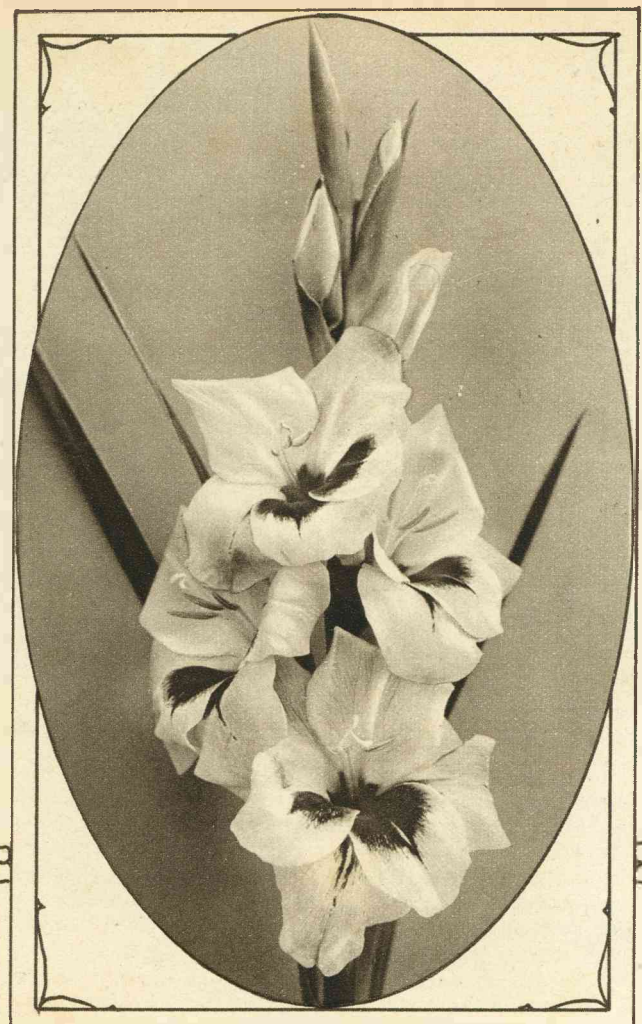
Een uur later was de detective met den goudsmid op weg naar Londen.

* * *

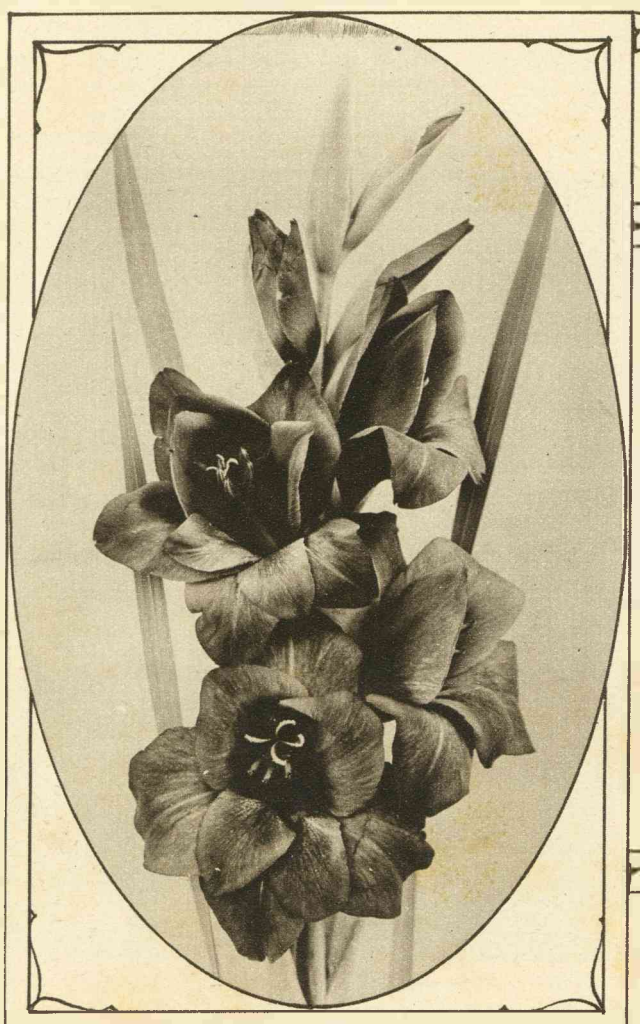
Drie dagen na hun aankomst te Londen hadden zij Sanspays ontmoet. Hij zag er sjofel en vuil uit en geleek meer op een stoker van een kleine zeeboot, dan op iemand, die in goud handelde. Na de eerste ontmoeting hadden zij hem dikwijls aan de Theems gezien, daarom had Bonboirie van Lecoque de opdracht gekregen om na te gaan wat Sanspays in de nabijheid van de Towerbridge uitvoerde. Meer had hij niet te doen.

't Was op een mistigen avond, dat het gebeurde.

Bonboirie liep langs de kade, waarop een menigte vrachtgoed lag. Op de schepen werd hard gewerkt, eentonig piepten de kettingen van de hijschkranen terwijl in het schijnsel van electrisch licht of flambouwen de dokwerkers, met groote vrachten op hun

Gladiolus „Frank Pendleton."

Gladiolus „Liebesfeuer".

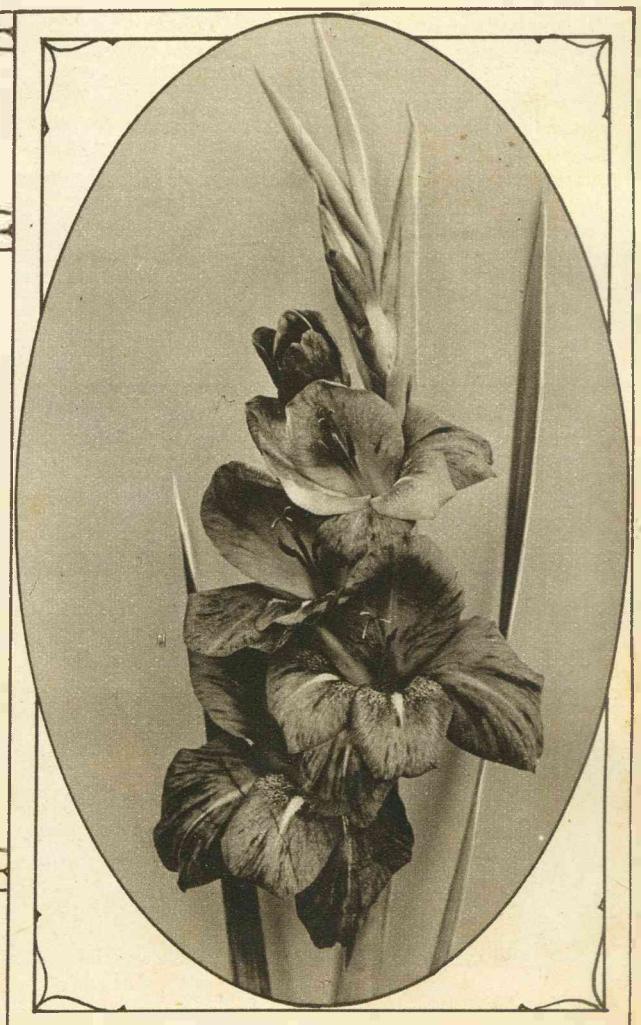
Gladiolussen.

Onder de vele soorten bolgewassen neemt de Gladiolus zeer zeker een eerste plaats in. De bollen worden gedurende den winter droog bewaard op een luchtige, vorstvrije plaats en voor de soorten *brenchleyensis, Childsi, Lemoinei, gandavensis* en *princeps* is de maand Maart de geschiktste tijd voor planting die in gewonen maar zeer voedzamen, vooral niet versch gemesten, liefst kleiachtigen, niet te drogen tuingrond moet geschieden op een diepte van ongeveer 8 à 10 cM. en op een onderlingen afstand van 15 cM. De soorten *byzantinus, Colvillei, nanus en ramosus* behooren daarentegen voor den winter te worden geplant, einde October of begin November, daar ze anders maar spaarzaam of in 't geheel niet zullen bloeien. Deze soorten verlangen een zeer dikke bedekking van stroo of riet en bloeien, omdat ze reeds vóór den winter wortels hebben kunnen vormen, betrekkelijk vroeg; einde Juni. Elke soort Gladiolus geve men een tegen wind beschutte standplaats in de zon en een voedzamen, goed bewerkten, doorlatenden grond. Onze afbeeldingen spreken voor zich zelf. Ze geven volkomen de kleurschakeeringen van de Gladiolus weer. Mogen velen onzer lezers er door opgewekt worden zich in het najaar een fraaie collectie bollen ervan aan te schaffen.

De firma C. G. van Tubergen te Haarlem was zoo welwillend ons in de gelegenheid te stellen, bijgaande foto's te vervaardigen.

Gladiolus „Johanna". *(foto's Tepe)*

Gladiolus „Apollo".

rug, over de treeplanken naar en van boord liepen.

't Zag er alles zoo vreemd uit, door dien zwaren, bijna ondoordringbaren mist, die als een sluier uit den hemel hing, dat Bonboirie melancholisch werd gestemd . . Hij liep verder dan hij gewoon was te doen ; hij ging langs de kade, waar niet meer gewerkt werd en de verschillende ladingen, afgedekt onder groote zeildoeken, op kleine zwarte heuvels geleken.

Eensklaps werd hij van achteren aangegrepen, een zak over zijn hoofd geworpen en zijn handen gebonden. Voor hij zijn tegenwoordigheid van geest terugkreeg, werd hij opgetild en weggedragen. Spoedig werden zijn handen weer los gemaakt en werd de zak van zijn hoofd genomen.

Bonboirie keek versuft rond en gaf een schreeuw toen hij Sanspays tegenover zich zag staan . . .

De Indiër grijnsde. „Bonboirie, wees gerust, er gebeurt niets met je. Je bent op het oogenblik midden op de Theems in de kajuit van mijn motorboot. De vensters zijn met luiken gesloten, en de mogelijkheid dat je naar buiten kan zien is geheel uitgesloten. Voor wij er „full speed" vandoorgaan, wil ik je met het doel van de reis bekend maken. We varen een uur in duizelingwekkende snelheid ; dan zal ik je weer blinddoeken en binden, en moet je in een auto overstappen . . . Het doel van onzen tocht is een bezoek te brengen aan een kelder, waarin Lecoque nog meer belang zal stellen dan jij . . . Kijk goed uit je oogen, zoodat je hem een behoorlijk verslag ervan kan uitbrengen. Ik zeg nogmaals er gebeurt niets met je en je wordt door mij weer naar Londen teruggebracht; alleen moet ik zorgen, dat je niet kan aanduiden, waar je geweest bent."

Sanspays boog en ging de kajuit uit en grendelde de deur. Bonboirie bleef alleen en in de grootste verbazing in de luxurieus gemeubelde en electrisch verlichte kajuit achter. Spoedig begon de motor te werken en kreeg het bootje een snelheid, zoo groot, dat de wanden kraakten en het water aan beide zijden als het ware een muur vormde. De goudsmid was op den grond gaan liggen, omdat hij niet op zijn beenen kon blijven staan. . . .

De motor stampte, het water gierde. . . .

Eindelijk verminderde de vaart en kwam Sanspays weer binnen toen de boot geheel stil lag. . . .

„Dat was een snelheid . . Jongen, 't scheelde weinig of we waren er geweest. Bijna tegen een Noorman opgevlogen, die ineens uit den mist opdook . . . De boot loopt goed . . drie maal de capaciteit van een sneltrein . . . Ik ben er mee van New York naar Liverpool gegaan binnen den tijd van drie dagen . . . 't Ding heeft mij 500.000 francs gekost."

Bonboirie keek Sanspays aan met een blik, waarin te lezen was, dat hij dacht „Wat moet jij rijk zijn."

Sanspays bemerkte het en werd er droefgeestig door gestemd. „Oh beste vriend, benijd me mijn rijkdom niet, want jij bent duizend en duizend maal gelukkiger . . . Wat er ook met je gebeuren mag en wat je ook zal zien . . . verwonder je er over, maar benijd mij niet. Heb medelijden met me . . Oh, kon ik maar terug . . . Was ik maar nog de . . . Verduiveld, ik ging bijna te ver . . . Ik haat de wereld met haar geheelen aanhang, daarom tart ik de justitie tot dol wordens toe, maar wee de wereld, indien ik beken . . . 't Is genoeg . . . Bonboirie, ik zal je blinddoeken en binden en je naar mijn auto brengen. Je bent mijn gast . . maar als je weerspannig wordt, schiet ik je neer. . ."

Bonboirie was zoo ontdaan door hetgeen hij gehoord had en van den angst dien hij uitstond, dat hij zich kalm liet blinddoeken en binden. Voorzichtig bracht Sanspays den goudsmid naar den auto, en gaf hem den raad op den vloer te gaan liggen, waarbij hij hem behulpzaam was. Na hem nogmaals verzekerd te hebben, dat hij niet ongerust behoefde te zijn, sloot hij het portier en zette den motor aan. De auto trilde, schoot plotseling vooruit en voort ging het door den nacht in een duivelsche vaart. De wagen slingerde, sprong op als de banden tegen een steen stootten, en dreigde soms om te slaan.

Na een poos ging de auto langzamer rijden, schijnbaar over grint. Eindelijk stond hij stil. Bonboirie luisterde. Hij hoorde Sanspays van den wagen springen, een deur openen, en toen weer in den auto klimmen, die nu langzaam een garage inreed, waarvan de deuren, toen de auto er in was, weer gesloten werden.

Sanspays deed het portier open en hielp den goudsmid overeind. Hij knoopte den blinddoek en de geknevelde handen van den goudsmid los . .

„Bonboirie, welkom in mijn woning !"

(Wordt vervolgd.)